

Gezi, Şiddet, Terör

Muzaffer İlhan Erdost
TİHAK / Türkiye İnsan Hakları Kurumu Başkanı

*Tahta çıkarmışlar bir avcıyı
Yaramız kapanır acıyı acıyı*

Ceyhun Atuf Kansu /
“Genç Osman”

Anayasa’da “toplantı ve gösteri yürüyüşü hakkı” başlığı altında, Madde 34’te, “Herkesin, önceden izin almadan, silahsız ve saldırısız toplantı ve gösteri yürüyüşü düzenleme hakkına sahip olduğu”nu, gezi-direnişle ilgili toplantı ve yürüyüşlerin, Anayasa’nın güvencesi altında bulunduğunu bugün ilgilenen herkes biliyor.

Anayasanın aynı maddesinin ikinci fıkrasında ise, “Toplantı ve gösteri yürüyüşü hakkı, ancak, milli güvenlik, kamu düzeni, suç işlenmesinin önlenmesi, genel sağlığın ve genel ahlakın veya başkalarının hak ve özgürlüklerinin korunması amacıyla ve kanunla sınırlanır.” hükmü yer alır.

Gezi-direnişin, Gezi parkında mayalandığı da biliniyor. Bunun, Türkiye ölçeğinde, silahsız ve saldırısız genel bir direnişe dönüştüğü de... Direnişin, bir parktan ve ağaçlardan Türkiye’ye, bağımsız ve laik, demokratik hukuk devletini savunmaya dönüştüğünü de herkes görüyor. Bülent Ecevit’in 2 Temmuz Sivas katliamı için yazdığı dizelerle, eylemcilerin, eylemlerinin söz, silahlarının saz (slogan) olduğunu, dünya da biliyor.

Başını almış giden bir Kasımpaşalı, Hikmetyar’ın dizleri dibinde tedris eylemiş bir müslüman kardeş, Abramowitz’in ve Fuller’in koltuğu altında planlanmış bir Büyük-Ortadoğu projesi eşbaşkanı, altı yüzyıl üç kıta yedi iklime hükmetmiş imparatorluğun izinde, halifeye saray, hilafete köprü, parka da hilafete uyarlanmış bir düzen vermeye çalışıyor. Çalışıyor değil, elde pala, bir elde hukukun kelepçesi dayatıyor.

Bir eli nakşilerde, bir eli nurcularda, Müslüman Kardeşlerin sopası dilinde, ülkenin batısı cezaevi, doğusu pentagon güdümlü terörün sultasında, güneyinde Alman yurtseverleri (Patriotlar), Pentagon füze savarları, ülke her yönüyle abluka altında.

Doğusu asker anaların ağıtlar ülkesi, batısı ulusal bayrağı dik tutanlara cezaevi, bağımsızlığın simgesi komutanların tepesinde şeriat hukukunun balyozu.

Ortası, kendi kentini, kasabasını, köyünü işgal etmiş “kızılbaş komünistlerin” katledildiği bölge. Katledilenlerin mezbahaya taşındığı, katledenlerin Meclisi onurlandırdığı kirli demokrasi modelleri. Katliam planını yapan ve emrini veren “CIA analisti”nin güdümünde, “ılımlı islam” muhabbetinde, oy veren seçmenin yüzde-otuzdört oyunu, yüzde-yetmiş milletvekili oyuna dönüştüren “istikrar” demokrasisi. Sandıktaki azınlık oyunun, Mecliste mutlak çoğunluğa dönüştürülerek gerçekleştirilen teokratik Meclis darbesi. Üstüne ikinci bir seçim darbesiyle yüzde-elli oyla, yüzde-yetmiş milletvekiliyle, “bu milletin elli milyonun veya yüzde-ellinin değil yetmişaltı milyonun efendisi değil, hizmetkarı olan”, kendi ülkesini toprağıyla, suyuyla, ağacıyla, fabrikasıyla, bankalarıyla, elektriğiyle, gazıyla, yabancılara pazarlayan, ama Fas’ta, Cezayir’de, Tunus’ta, müslüman iş adamlarına iş aramaktan döndüğü İstanbul’da, “İşaretin yeter!”, “Yedirmeyeceğiz!” pankartları ve “Yol ver gidelim, Taksim’i ezelim!” sloganlarıyla karşılanan Erdoğan, eylemlere destek veren sanatçılara, siyasetçilere, gazetecilere tepki göstererek, “Nefretin, ayrımcılığın,

hukuksuzluğun, kışkırtmanın alasını yaptılar. Demokratik gösteri hüviyetini kaybeden, artık vandallığa, artık tam anlamıyla hukuksuzluğa dönüşen bu eylemler derhal son bulmalıdır.” emrini verecek, polis, kahramanlık destanı yazacaktı. Öyle fantezi bir destan değil, bir emniyet müdürünün sözleriyle, ikinci Çanakkale Destanını yazacaktı polis. Polis destan yazmıştı, göstericiler şiddet ve terör uygulamıştı. Onlarca ağır yaralı, yüzlerce yaralı, onbine yaklaşan gözaltı ve “Mısır’dakine kıyasla deve de kulak” üç dört cenaze! ... Polis ise gaz bombalarıyla, tomalarla, plastik silahlarla, akreplerle, “*tarihinde hiç olmadığı derecede demokratik bir tavır sergilemiş, demokrasi sınavından başarıyla geçmiş*”ti.

Anayasadaki söylemiyle, “silahsız ve saldırısız” eylemcilere, silahla, biber gazıyla, kimyasal su ile, copla saldırmıştı polis. Silahsız ve saldırısız yığınsallaşan göstericilere, bütün ülkeye saldırmıştı polis. Ölüler, yaralılar, ağır yaralılar, gözünü kaybedenler, dilinden olanlar, komada yatanlar, “bırakın oğlumu gömeyim” diyen acılı analar, yeni bir dünya savaşının görüntülerini yansıtacaktı. Ama polisin vandallığı, hukuksuzluğu, şiddeti, terörü, şimdi göstericilerin vandallığı, hukuksuzluğu, şiddeti ve terörü olarak, Erdoğan’ın ağzında tescilleniyordu. (*Cumhuriyet*, 8 Haziran 2013.)

İşte gazetelerden başlıklar:

13 Haziran 2013, Cumhuriyet – Taş atan birkaç kişiyi direnişçiler engelledi; akıllı olun, sadece yürüyün. *OLAYLARI POLİS BAŞLATTI*. “Bakın polise taş atmaya devam ederseniz provokatör sayar ve sille tokat döveriz. Akıllı olun. Sadece slogan ve yürüyüş var.”

22 Haziran 2013, Cumhuriyet – Erdoğan demokrasi isteyenlere kürsüden hakaretlerini sürdürüyor. Taksim’e saldırı emrini itiraf etti.

23 Haziran 2013, Sol – AKP “suç örgütü” kuruyor. Halk direnişinin meşruiyetini bir türlü kıramayan AKP, milyonların katıldığı eylemleri bir “suç örgütü” tarafından tezgahlanmış gibi sunmaya hazırlanıyor.

14 Temmuz 2013, Birgün – Gezi eylemlerini “şiddet” olarak yorumlayan Erdoğan, “şiddetin karşılığı şiddettir” dedi.

27 Temmuz 2013, Sol – “Öldür emrini Erdoğan verdi”.

4 Eylül 2013, Cumhuriyet – Erdoğan, *Gezi ile ilgili* konuşmasında *gerçek mermiyle ölen polisler olduğunu* iddia etti.

17 Eylül 2013, Aydınlık – ‘Katil Belli’. “Emri ben verdim”. ‘Kahraman’ polislerin saldırısı sırasında Ahmet Atakan hayatını kaybetti. Tayyip Erdoğan, Haziran direnişinde halka saldırma emrini kendisinin verdiğini söylemişti.

o

Kazlıçeşme’de, Erdoğan, “muhteşem topluluğa”, “muhteşem konuşması”nda gezi-direnişi üstünde estirilen polis terörü üzerine, evrensel temel hak ve özgürlüklerden oluşan şemsiyesini germeyi de ihmal etmemişti: “10,5 yıl önce” diyordu, yani iktidar olmadan önce, “polisin sınırsız güç kullanma hakkı vardı. Biz bunu sınırladık. Gözaltı sürelerini bizim kısaltmamıza rağmen bizi anlamamak istemeleri mümkün değil. İşkenceye sıfır tolerans dedik. Keyfiliğe yok dedik. Üstünlerin hukukundan hukukun üstünlüğüne geçişi biz sağladık.”

Gezi eylemlerini “şiddet” olarak niteleyen Erdoğan’ın “şiddetin karşılığı şiddettir” sözünü, gezi eylemlerini “terör” olarak niteleyen Erdoğan’ın, aynı mantığı sürdürerek, “terörün karşılığı terördür” sözüyle örtüştürmek, hiç de yanlış olmayacaktır. Yani polis şiddetinin nedeninin eylemcilerin şiddeti olduğunu söylemek, polisin vahşice uyguladığı terörün eylemcilerin terörüne karşı terör olduğunu söylemesi gibi.

“Sınırlı güç kullanan polisin”, “vicdansız emri”yle, aralarında çocukların ve yaşlıların da olduğu kalabalığa, plastik mermiyle, biber gazıyla ve tazyikli suyla saldıran polis, Erdoğan’ın sözleriyle, kahramanlık destanı yarattı. Vahşet destan olurken, vahşete dönen baskıya ve

zulme direnen halkın direnişini terör oldu. Erdoğan'ın "vicdansız emri"yle, aralarında çocukların ve yaşlıların da olduğu kalabalığa plastik mermiyle, biber gazıyla ve tazyikli suyla saldıran polisin kahramanlığı destan, destanın adı vahşet oldu. Polisin "sınırlı güç" kullanmasıyla, vahşete dönen baskıya ve zulme direnen halkın direnişini ise terör. "Terör", Erdoğan'ın eylemciyi vurma silahına dönüştü. "Terör" eylemcinin suçu oldu. Üstelik AKP'nin başlarının, zafer kazanmış edasıyla söylediği gibi, "müebbetlik suç" oldu. Gözaltılar, programlı, planlı gece ev baskınları, tutuklamalar, araçta kadına taciz, cezaevinde gençlere katillerden dayak, "sıfır işkence" oldu. Kısa zamanda öyle bir noktaya gelindi ki, halkın isyanı, basın "Bütün halkı mı hapsedeceksin!" manşetinde birleşti.

Gençler ise demokrasi ve özgürlük istemişti tüm ulus için. Erdoğan, demokrasi ve özgürlük isteyen gençlere, bu ülkede demokrasi ve özgürlük gerçekleştiği zaman Erdoğan'ın oturtulacağı koltuğa, gençleri oturtmuştu. Demokrasi ve özgürlük isteyen gençlere cezaevi, ve kendisine "demokrasi ve özgürlük" silahlarıyla korunan bir "zindan" yaptırmıştı. İçerdeki gençler şimdi ne kadar özgürse, Erdoğan, o kadar büyük bir "zindan"dadır. İçerde yatanlar için günler sayalıdır, zindanda-oturanlar için de...

22 Eylül 2013, Ankara